

Med Hensyn til Andragende under Nr. 10 fra Tømrermester T. Christensen og Snedker J. Pedersen af Skern om Udbetaling af et formentligt Tilgodehavende hos Statsbanerne bemærker jeg, at dette Andragende er afslaaet af Ministeriet. Det har jo foreligget for Rigsdagen adskillige Gange, og Sagen har været til Samraad i Finansudvalget, og dette har tidligere ikke fundet sig foranlediget til at foreslaa Andragendet henvist. Vedkommende to Haandværkere have ikke noget som helst juridisk Krav paa Statskassen, thi det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører anførte, at de ikke have haft nogen Akkord med Statsbanerne, de have arbejdet som Underentreprenører for en anden Entreprenør, hos hvem de havde en betydelig Sum til gode for leverede Materialier, og da det viste sig, at denne ikke var solvent eller kunde fuldføre Arbejdet, overtog de det og fuldførte det og afleverede det til Entreprenøren, som atter afleverede det til Statsbanerne, saaledes at de kun havde med Entreprenøren at gøre. At de vedkommende ikke have noget juridisk Krav paa Statskassen, fremgaar allerede deraf, at de havde tænkt paa at anlægge Søgemaal og i den Anledning havde rettet Forespørgsel til Højesteretssagfører P. G. C. Jensen om, hvorvidt der kunde være Udsigt til at vinde Sagen. Højesteretssagføreren tilskrev Ministeriet og bad om at laane til Gennemsyn den Indberetning, som Statsbanernes Auditor, der havde undersøgt Sagen, havde afgivet til Ministeriet. Han fik disse Akter, og efter at have gennemset dem tilskrev han de vedkommende Haandværkere, at der ikke var nogen som helst Udsigt til at vinde deres Sag. Altsaa, noget juridisk Krav have de ikke paa Statskassen, og Ministeriets Stilling overfor dem har derfor været fuldt korrekt. En anden Sag er det, om Rigsdagen vil vise en saadan Liberalitet overfor disse to Haandværkere, som jo vistnok, hvad den ærede Ordfører ogsaa sagde, i god Tro ere gaaede ud fra, at de havde direkte med Statsbanerne at gøre. Jeg gaar ud fra, at naar Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Ministeriet, er det ud fra den Opfattelse, at der ikke foreligger noget juridisk Krav, men at de to Mænd have handlet i god Tro og derfor have moralsk Krav paa at faa det Beløb, de mene at have til gode, og som Forholdet saaledes foreligger, skal jeg modtage denne Henvisning.

Andragende under Nr. 42 angaar Ringkøbing Station og er ogsaa foreslaaet henvist til Ministeren. Overfor denne Henvisning er jeg noget mere betænkelig. Dette Andragende har aldrig nogen Sinde

foreligget for Ministeren i den Form, hvori det her foreligger. Der har foreligget et Andragende, som tog noget videre Sigte, men det foreliggende reducerede Andragende har ikke foreligget for Ministeriet. Det gaar ud paa, at man ønsker en Vej noget omlagt. Denne Sag kan ikke være saa betydelig, saa vidt mig bekendt, da det ikke drejer sig om store Sager. Man anfører ogsaa, at Bekostningen af Anlægget antages ikke at faa nogen stor Betydning, men saa siger man, at Grunden dertil er, at man kan spare to Vippebomme. Det forstaar jeg ikke, det har ikke været mig muligt at finde de to Vippebomme, jeg tror, de kun findes i Andragernes Fantasi. Der har nemlig været et Andragende om at faa anlagt to saadanne Vippebomme, det er det tidligere Andragende, jeg nævnde, hvor man havde en større Plan med Hensyn til Omlægning af Vejen, hvilken Omlægning nødvendiggjorde et saadant Par Bomme. Disse Bomme spares ganske vist, men man kan ikke sige, at de blive nedlagte, naar de ikke eksistere.

Imidlertid, denne Sag er, som sagt, af ringe Betydning. Noget andet er, at man vil have Overgang over Jernbanesporene ikke langt fra Stationen paa et Sted, hvor der foregaar Ranging. Det er noget, Statsbanerne altid have sagt Nej til og, som det forekommer mig, med god Grund, undtagen hvor Forholdene maatte være i særlig Grad primitive og enkle. Nu sagde den ærede Ordfører, at Forholdene ved Ringkøbing Station ikke vare saadanne, at der kunde antages at blive nogen meget stor Færdsel, og at man derfor havde ment at kunne gaa med til, at der blev lavet denne Overgang over Sporene. Det kan være rigtigt nok, og det er ogsaa det eneste, som i Virkeligheden kan anføres for Sagens Gennemførelse, men det, som gør det betænkeligt for mig, er, at der her er Tale om Færdsel over Rangersporene. Man kan jo ikke gaa ud fra, at det altid er normalt hørende eller normalt seende Mennesker, der komme til at færdes paa saadanne Steder. Var det det, var det Folk, der havde alle deres Sanser i Behold og kunde være agtpaaagivende overfor de Farer, der true, var det en anden Sag; men der kan komme halvblinde og halvdøve Mennesker i Sneykning og Taage, der kan komme Børn og gamle Folk, som ikke ere saa agtpaaagivende over for Faren. Saa uagtet jeg ikke vil nægte at modtage denne Henvisning, vil jeg dog meget forvare mig imod, at dette skulde skabe et Præcedens for Fremtiden, saaledes at man i alle de